

mill. kr. for det første år og 60 mill. kr. for det andet, som sammen med de udgifter, kommunerne får til folkepensionen, vil medføre, at skatteudskrivningen vil stige uforholdsmæssigt.

Efter de hidtil gældende regler får kommunerne en forskudsvis udbetaling fra staten. For ikke at pålægge kommunerne større byrder end deres egentlige andel i folkepensionen foreslås det, at folketinget skal pålægge de ministerier, under hvilke refusionsordningerne sorterer, at ændre refusionsreglerne, eventuelt ved en *større forskudsvis udbetaling fra statens side*, da det ikke kan være meningen, at kommunerne skal afvente udløbet af en lang forskudsperiode, så de derved kommer til at finansiere udgifter, der påhviler statskassen.“

Ved første behandling af forslaget til folketingsbeslutning erklærede *finansministeren*, at han kunne tilslutte sig, at der må foretages sådanne ændringer i refusionsreglerne, at kommunernes byrder ikke stiger ud over det, som deres udgifter nødvendigvis må stige som følge af stigningen i folkepensionen, hvoraf kommunerne bærer en del. Lovændring til opnåelse heraf var imidlertid efter finansministerens opfattelse ikke nødvendig, idet der ved lov nr. 490 af 19. december 1951 gennemførtes den regel, at refusionsreglerne fastlægges af socialministeren efter forhandling med finansministeren og finansudvalget. Finansministeren oplyste, at i henhold til de gældende regler udbetales der midt i hvert kvartal et forskud på 70 pct. af de i det pågældende kvartal forventede refusionsberettigede sociale udgifter, og resten udbetales så efter regnskabsårets afslutning. Regeringen var tidligere under drøftelser med kommunerne gået ind for ændringer i refusionsreglerne med henblik på en forhøjelse af de 70 pct., som udbetales forskudsvis, og det skulle være muligt at nå hertil, hvis finansudvalget tiltræder det. Der var nylig ført forhandlinger med kommunerne, men der var endnu ikke opnået enighed om, hvor stor forhøjelsen af de 70 pct. skulle være, hvorfor sagkyndige var ved at undersøge dette spørgsmål nærmere.

Sluttelig oplyste finansministeren, at han var overbevist om, at det ville være meget ønskeligt, om hele mellemregningsforholdet mellem staten og kommunerne blev undersøgt nøje med henblik på at nå frem til en rationalisering af de gældende ordninger. Han havde derfor foreslået kommunerne at lade eksperter dels fra socialministeriet, indenrigsministeriet og finansministeriet, dels fra kommunernes organisationer undersøge hele dette spørgsmål, så man kunne nå frem til en ny, forenklet ordning, der kunne få virkning fra 1. april 1958.

Partiernes ordførere gav i det store og hele udtryk for *tilfredshed med den af finansministeren givne redegørelse*, idet dog Søren Olesen (DR) gav udtryk for det af ham tidligere hævdede synspunkt, at folkepensionens mindstebeløb, der forventes at ville belaste statskassen med 60 mill. kr. årlig, ikke burde udbetales, hvorved en væsentlig lettelse i finansieringen ville blive opnået.